

Ποια είναι η συκιά του Ευαγγελίου που ξεράθηκε φαινομενικά παράλογα; (Όσιος Μάξιμος ο Ομολογητής)

(Μάρκ. 11,12-14., Ματθ. 21,18)

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Ποια είναι η συκιά του Ευαγγελίου που ξεράθηκε φαινομενικά παράλογα; Και ποια είναι η ακρότατη πείνα που ζητούσε καρπό πριν από την ώρα; Και τι σημαίνει η κατάρα για ένα αναίσθητο πράγμα.

ΑΠΟΚΡΙΣΗ

Ο Θεός Λόγος που οικονομεί τα πάντα για χάρη της σωτηρίας των ανθρώπων, αφού παιδαγώγησε πρώτα τη φύση μας με το νόμο που περιέχει σωματικότερη λατρεία -γιατί δεν μπορούσε να δεχτεί την αλήθεια γυμνή από τυπικά προκαλύμματα εξαιτίας της άγνοιας και της αλλοτρίωσης που της προ-κλήθηκε προς τα αρχέτυπα θεία πράγματα- ύστερα, ερχόμενος στον κόσμο αφού έγινε φανερά από τον εαυτό του άνθρωπος παίρνοντας σάρκα που είχε νοερή, και λογική ψυχή, κι αφού ως Λόγος μετέφερε τη φύση μας στην άυλη, γνωστική, πνευματική λατρεία, δεν ήθελε, αφού πια φάνηκε στη ζωή η αλήθεια, να εξουσιάζει η σκιά, που τύπος της ήταν η συκιά.

Γι' αυτό λέει· επιστρέφοντας από τη Βηθανία στα Ιεροσόλυμα, [Ματθ. 21,18· Μάρκ. 11,11ε.] δηλαδή μετά την τυπική και σκιώδη και που ήταν κρυμμένη μέσα στο νόμο παρουσία του, ερχόμενος ξανά στους ανθρώπους με τη σάρκα -γιατί έτσι πρέπει να εκληφθεί το επιστρέφοντας -είδε στο δρόμο μια συκιά που είχε μόνο φύλλα, [Ματθ. 21,18· Μάρκ. 11,13] που υπήρχε στη σκιά και στους τύπους, δηλαδή τη σωματική λατρεία του νόμου κατά την άστατη και παροδική -επειδή ήταν δίπλα στο δρόμο- παράδοση, τη λατρεία των τύπων μόνο και των θεσμών που περνούν.

Όταν ο Λόγος την είδε σαν συκιά ωραία και με-γαλοπρεπή και στολισμένη, ωσάν με φύλλα, με τα εξωτερικά περιβλήματα των σωματικών παραγγελμάτων του νόμου και μη βρίσκοντας καρπό, δηλαδή δικαιοσύνη, την καταράστηκε επειδή δεν έδινε τροφή στο Λόγο, η καλύτερα πρόσταξε να μη κα-λύπτει πια δυναστεύοντας την αλήθεια με τους νομικούς τύ-πους, πράγμα που αποδείχτηκε στη συνέχεια με τα έργα, αφού καταξεράθηκε εντελώς η νομική ωραιότητα που είχε την ύπαρ-ξή της στα σχήματα μόνο και έσβησε η έπαρση των Ιουδαίων γι' αυτή.

Γιατί δεν ήταν εύλογο αλλά ούτε κι επίκαιρο, αφού πια είχε φανεί λαμπρή η αλήθεια των καρπών της δικαιοσύνης να παρασύρεται και να ξεγελιέται από τα φύλλα η όρεξη όσων παράτρεχαν σαν δρόμο την παρούσα ζωή και να αφήνουν τους πλούσιους φαγώσιμους καρπούς του Λόγου. Γι' αυτό λέει δεν ήταν ο καιρός των σύκων· [Μάρκ. 11,13] ο χρόνος δηλαδή κατά τον οποίο κυριαρχούσε στην ανθρώπινη φύση ο νόμος, δεν ήταν καιρός καρπών της δικαιοσύνης, αλλά εικόνιζε τους καρπούς της δικαιοσύνης και μούσε ατά κάποιο τρόπο τη μέλλουσα θεία κι απόρρητη και σωτήρια όλων χάρη, στην οποία δεν είχε φτάσει από την απιστία του ο παλαιός λαός και γι' αυτό χάθηκε.

Γιατί ο Ισραήλ, λέει ο θείος απόστολος, με το να επιδιώκει το νόμο της δικαιοσύνης, δηλαδή το νόμο της σκιάς και των τύπων, δεν έφτασε στο νόμο της

δικαιοσύνης,[Ρωμ. 9,31] δηλαδή το νόμο που ολοκληρώνεται με το Πνεύμα του Χριστού.

Ἡ πάλι· ἐπειδὴ το πλήθος των ιερών και γραμματέων και νομικών και Φαρισαίων, ἄρρωστοι ἀπὸ την κενὴ δόξα με την ἐπίδειξη της πλαστής ευλάβειας των ἡθών, φαινόμενοι ὅτι ασκούσαν δικαιοσύνη, ἔτρεφαν την ἐπαρση της οἰήσης, ο Λό-γος λέει ὅτι ἡ οἰήση αὐτῶν που ἀναφέρθηκαν εἶναι συκιά ἀκαρ-πη πλούσια μόνο σε φύλλα, την οποία, αὐτός που ἐπιθυμεί τη σωτηρία ὅλων των ἀνθρώπων και πεινᾷ τη θέωσή τους, την καταριέται ὡς ἀκαρπη και την ξεραίνει, ὥστε, προκρίνοντας ἀπὸ το να φαίνονται το να εἶναι δίκαιοι, ἀφού ξεντυθοῦν το χιτῶνα της ἡθικῆς υπόκρισης και φορέσουν το γνήσιο χιτῶνα της ἀρετῆς, ὅπως θέλει ο θεῖος Λόγος, να περάσουν μ' ευσέβεια τη ζωὴ τους παρουσιάζοντας στο Θεό της ψυχῆς μάλλον τη διάθε-ση, παρά την πλαστότητα των ἡθών στους ἀνθρώπους.

Ἀν τώρα και μερικοὶ ἀπὸ τους Χριστιανούς εἴμαστε τέτοιοι πλάθοντας την ευλάβειά μας με τους τρόπους χωρὶς ἔργα δικαιοσύνης, ἀν δεχτούμε το Λόγο ὡς φιλάνθρωπο που πεινᾷ τη σωτηρία μας, ἀποξηραίνει το σπέρμα της κακίας μέσα στην ψυχὴ, την οἰήση, για να μη μας δίνει πια την ἀνθρωπαρέσκεια, καρπὸ της φθοράς.

Ἐχετε, σύμφωνα με τις δικές μου πενιχρές δυνάμεις, το νόημα του λόγου, που κατὰ την ἀφήγηση που ἔκανα ἔδειξε τον Κύριο να πεινᾷ ὀρθά και χρήσιμα να καταριέται τη συκιά και να την ξεραίνει σε κατάλληλη ὥρα, γιατί ἦταν ἐμπόδιο στην ἀλήθεια, και που ἦταν εἴτε ἡ σύμφωνη με το νόμο παλαιὰ παρά-δοση των σωματικῶν τύπων εἴτε και ἡ ἐπαρμένη συμπεριφορὰ των Φαρισαίων και ἡ δική μας.

«Φιλοκαλία των Ἱερῶν Νηπτικῶν», Μαξίμου Ομολογητοῦ πρὸς Θαλάσσιον περὶ Ἀπόρων. (Ερωτήσεις Α' – ΝΓ')

Πηγή: sophia-siglitiki.blogspot.gr